

JOHN
GRISHAM
DE BESCHULDIGING

AL MEER DAN 20 JAAR DE SUCCESVOLSTE
THRILLERSCHRIJVER TER WERELD

Over het boek

Het derde deel in de Kid Lawyer-serie

Een brutale diefstal

Een onschuldige verdachte

Een nieuwe zaak voor de jonge advocaat Theo Boone

Theo Boone mag dan pas dertien jaar oud zijn, hij heeft wél verstand van de wet. Hij had alleen nooit kunnen bedenken dat hij zelf het slachtoffer zou worden van een misdaad. In Theo's kluisje op school worden gestolen tablets aangetroffen en natuurlijk wordt Theo ondervraagd door de politie. Theo is de enige verdachte. Wat als hij schuldig wordt bevonden? Wat gebeurt er dan met zijn droom om advocaat te worden? Theo zet alles op alles om samen met zijn oom Ike de echte misdadiger te vinden en zo zijn eigen toekomst veilig te stellen. Maar veel tijd heeft hij niet...

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

John Grisham

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De beschuldiging

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Accused

© 2012 by Boone & Boone LLC

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Corbis

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7438 6

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

De beschuldigde was rijk, hij heette Pete Duffy en werd verdacht van moord. Volgens de politie en de aanklagers had meneer Duffy zijn liefvallige echtgenote gewurgd in hun aantrekkelijke woning die grensde aan de zesde fairway van de golfbaan waar hij, de verdachte, die dag in zijn eentje had gegolfd. Als hij werd veroordeeld, zou hij de rest van zijn leven in de gevangenis zitten. Als hij werd vrijgesproken, zou hij als vrij man de rechtszaal verlaten. Maar uiteindelijk had de jury niet besloten of hij al of niet schuldig was.

Dit was zijn tweede proces. Vier maanden geleden was het eerste proces opeens geëindigd nadat rechter Henry Gantry had besloten dat het oneerlijk was om ermee door te gaan. Hij verklaarde het proces nietig en stuurde iedereen naar huis, ook Pete Duffy, die op borgtocht vrij bleef. In de meeste moordzaken heeft de verdachte niet genoeg geld om zijn borg te betalen en buiten de gevangenis op het proces te wachten. Maar omdat meneer Duffy wél geld had en bovendien goede advocaten, was hij zo vrij als een vogeltje in de lucht geweest sinds de politie het lichaam van zijn vrouw had gevonden en het Openbaar Ministerie hem ervan had beschuldigd dat hij haar had vermoord. Men had hem in de stad gesignaleerd, hij dineerde in zijn lievelingsrestaurants, keek op Stratten College naar basketbalwedstrijden, ging naar de kerk (steeds vaker) en golfde natuurlijk heel veel. Toen hij nog op zijn eerste proces wachtte, leek hij zich geen zorgen te maken over het vooruitzicht van de rechtszaak en mogelijke gevangenisstraf. Maar nu, in de periode voor zijn tweede proces terwijl de aanklager een nieuwe ooggetuige wilde horen, werd gezegd dat Pete Duffy zich heel veel zorgen maakte.

De nieuwe ooggetuige heette Bobby Escobar, een negentienjarige illegale immigrant die op de dag waarop mevrouw Duffy was vermoord op de golfbaan werkte. Hij zag meneer Duffy ongeveer op het tijdstip waarop mevrouw Duffy stierf zijn huis binnengaan, daarna snel weglopen en weer gaan golfen. Om verschillende redenen had Bobby zich niet gemeld tijdens het eerste proces. Toen rechter Gantry Bobby's verhaal hoorde, verklaarde hij het proces ongeldig. Nu Bobby wel zou getuigen, verwachtten de meeste inwoners van Strattenburg die de zaak-Duffy aandachtig hadden gevolgd, dat hij schuldig zou worden bevonden. Het was bijna onmogelijk iemand te vinden die geloofde dat Pete Duffy zijn vrouw niet had vermoord.

Het was ook bijna onmogelijk om iemand te vinden die niet bij het proces aanwezig wilde zijn. Een moordproces in het gerechtshuis van Strattenburg was een zeldzame gebeurtenis, want er werd bijna nooit een moord gepleegd. Daarom begon zich om acht uur 's ochtends al een hele menigte voor de zaal te verzamelen, vlak nadat de deuren van het gerechtshuis waren geopend. De jury was drie dagen eerder geselecteerd. Het rechtbankdrama zou al gauw beginnen.

Om twintig voor negen riep meneer Mount, de klassenleraar van klas acht, zijn klas tot de orde en ging zoals elke dag de presentielijst af. Alle zestien jongens waren aanwezig. Dit duurde maar tien minuten; daarna gingen de jongens naar hun eerste uur, Spaanse les van madame Monique.

Meneer Mount had haast. Hij zei: 'Oké, mannen, jullie weten dat dit de eerste dag is van de zaak-Duffy, tweede ronde. We mochten allemaal aanwezig zijn bij de eerste dag van het eerste proces, maar zoals jullie weten is mijn verzoek om het tweede proces te mogen bijwonen afgewezen.'

Verscheidene jongens sisten en riepen boe.

Meneer Mount stak zijn handen op. 'Genoeg! Maar onze geachte directrice mevrouw Gladwell, vindt het goed dat Theo de opening van het proces bijwoont en ons daar vervolgens verslag van doet. Theo.'

Theodore Boone stond op en liep, net als de advocaten die hij vaak aan het werk zag en bewonderde, doelbewust naar voren. Hij had een schrijfblok bij zich, net als een echte advocaat. Hij ging achter het bureau van meneer Mount staan, wachtte even en keek naar zijn klasgenoten alsof hij een echte advocaat was die de jury wilde gaan toespreken.

Omdat zijn beide ouders advocaat waren en hij bijna letterlijk in hun advocatenkantoor was opgegroeid, en omdat hij in rechtszalen rondhing terwijl de andere leerlingen van klas acht van de Strattenburg Middle School sportten of gitaarles hadden en alle dingen deden die normale dertienjarigen deden, en omdat hij gek was op recht en dat bestudeerde en bijna nergens anders over praatte, wendden zijn klasgenoten zich vaak tot Theo als ze een juridisch probleem hadden. Als het over het recht ging, kon niemand zich met Theo meten, in elk geval niet in de klas van meneer Mount.

Theo begon: 'Nou, vier maanden geleden waren we aanwezig tijdens de eerste dag van het eerste proces, dus jullie kennen de opstelling en de partijen. De advocaten en de aanklagers zijn dezelfde. De aanklachten zijn dezelfde. Meneer Duffy is nog steeds meneer Duffy. Maar deze keer is er een andere jury en natuurlijk een nieuwe ooggetuige die tijdens het eerste proces niet heeft getuigd.'

'Schuldig!' schreeuwde Woody die achter in de klas zat. Verschillende anderen waren het met hem eens en betuigden hun instemming.

'Goed dan,' zei Theo. 'Handen opsteken. Wie denkt dat Pete Duffy schuldig is?'

Veertien van de zestien jongens staken zonder ook maar een seconde te aarzelen hun hand op. Chase Whipple, een getikte wijsneus die er trots op was dat hij zich nooit bij de meerderheid aansloot, bleef met zijn armen over elkaar zitten.

Theo stemde niet en zei geïrriteerd: 'Dit is belachelijk! Hoe kunnen jullie hem schuldig verklaren voordat het proces zelfs maar is begonnen, voordat we weten wat de getuigen zullen zeggen, voor-

dat er iets gebeurt? We hebben al eens besproken dat iemand in ons rechtssysteem als onschuldig wordt beschouwd tot zijn schuld is bewezen. Pete Duffy zal vanochtend volkomen onschuldig de rechtszaal binnenkomen en hij zal onschuldig blijven tot alle getuigen hun verklaring hebben afgelegd en de jury alle bewijzen heeft gezien en gehoord. Dat weten jullie toch nog wel?’

Meneer Mount stond in een hoek naar Theo te kijken, die helemaal in zijn element was. Dat had hij al vaker gezien, veel vaker. De jongen was een natuurtalent, de ster van het debatteam van de klas waar meneer Mount de begeleider van was.

Theo praatte door en deed nog steeds alsof hij verontwaardigd was omdat zijn klasgenoten zo snel hadden geoordeeld. ‘En bewijzen die boven redelijke twijfel zijn verheven, weten jullie nog? Wat is er met jullie aan de hand?’

‘Schuldig!’ riep Woody weer. Een paar jongens schoten in de lach.

Theo wist dat het een verloren zaak was. Hij zei: ‘Oké, oké, mag ik nu weg?’

‘Natuurlijk,’ zei meneer Mount. De bel ging en alle zestien jongens liepen naar de deur. Theo rende de gang in en liep snel naar de receptie waar Gloria, de secretaresse van de school, zat te telefoneren. Ze vond Theo aardig, omdat zijn moeder haar eerste scheiding had behandeld en omdat Theo haar een keer officieus advies had gegeven toen haar broer was betrapt op rijden onder invloed. Ze gaf Theo een geel, door mevrouw Gladwell ondertekend absentieformulier, waarna hij vertrok. Op de klok boven haar bureau was het precies 8:47 uur.

Buiten maakte Theo het kettingslot van zijn fiets los van de vlaggenpaal, wikkelde het om zijn stuur en reed snel weg. Als hij zich aan de verkeersregels hield en op de weg bleef, zou hij over een kwartier bij de rechtbank zijn. Maar als hij zoals gebruikelijk binnendoor ging, door een paar stegen en een paar achtertuinen reed en minstens twee stopborden negeerde, was hij er al over een minuut of tien. En vandaag had hij geen tijd te verliezen, want hij wist dat de rechtszaal nu al bomvol zou zitten en hij zich gelukkig

mocht prijzen als hij nog een plaatsje kon bemachtigen.

Hij vloog door een steeg en twee keer kwamen de wielen van zijn fiets los van de grond. Hij racete vervolgens door de achtertuin van een man die hij wel kende, een onaardige man, een man die een uniform droeg en probeerde net te doen alsof hij een echte politieagent was terwijl hij maar een gewone, parttime bewaker was. Hij heette Buck Boland (of Buck Baloney, zoals sommigen achter zijn rug om fluisterden) en Theo zag hem weleens bij het gerechtsgebouw rondhangen. Toen Theo door meneer Bolands achtertuin racete, riep iemand kwaad en keihard: 'Maak dat je wegkomt, rotjoch!' Toen Theo achteromkeek, zag hij nog net dat meneer Boland een steen naar hem gooide. De steen kwam vlak bij hem terecht, zodat Theo nóg harder ging fietsen.

Dat was op het nippertje, dacht hij. Misschien moest hij een andere route zoeken.

Negen minuten nadat hij van school was vertrokken, stopte Theo voor het gerechtsgebouw van Stratten County, maakte zijn fiets snel met het kettingslot aan een fietsenrek vast en rende naar binnen, de brede trap op en door de reusachtige deuren van de rechtszaal van rechter Gantry. Er stond al een grote groep mensen voor de deur: toeschouwers die naar binnen wilden, tv-camera-ploegen met hun felle lampen, evenals een aantal grimmig kijkende hulpsheriffs die de orde probeerden te bewaren. Theo's minst favoriete hulpsheriff van heel Strattenburg was een oude, grimmige man die Gossett heette en helaas zag Gossett dat Theo zich door de menigte probeerde te wurmen.

'Waar denk je dat jij naartoe gaat, Theo?' gromde Gossett.

Dat lijkt me duidelijk, dacht Theo. Waar zou ik op dit moment anders naartoe willen, aan het begin van het belangrijkste moordproces in de geschiedenis van onze county? Maar het schoot niet op als hij nu de wijsneus ging uithangen.

Theo haalde het verlofbriefje van school tevoorschijn en zei heel vriendelijk: 'Ik heb toestemming van mijn schooldirectrice om het proces bij te wonen, meneer.' Gossett pakte het formulier van hem aan en keek ernaar alsof hij Theo wilde doodschieten als het

niet zo was. Theo had bijna gezegd 'Als je hulp nodig hebt, wil ik het wel voorlezen, hoor,' maar hij hield zijn mond.

Gossett zei: 'Dit is van je school. Dit is geen pasje om naar binnen te mogen. Heb je toestemming van rechter Gantry?'

'Ja, meneer,' zei Theo.

'Laat zien.'

'Het staat niet zwart op wit. Rechter Gantry heeft me mondeling toestemming gegeven het proces bij te wonen.'

Gossetts frons werd dieper, hij schudde met een autoritaire blik zijn hoofd en zei: 'Sorry, Theo. De rechtszaal zit boordevol, er is geen enkele zitplaats meer. We sturen al mensen weg.'

Theo pakte het absentieformulier weer aan en probeerde te kijken alsof hij in huilen zou uitbarsten. Daarna stapte hij achteruit, draaide zich om en liep de lange gang in. Zodra Gossett hem niet meer kon zien, opende hij een smalle deur en liep een diensttrap af die alleen werd gebruikt door de conciërges en het onderhoudspersoneel. Op de begane grond liep hij door een donkere, smalle gang die onder de grote rechtszaal doorliep en stapte vervolgens nonchalant de ruimte binnen waar het rechtbankpersoneel naar toe ging voor koffie, donuts en roddelpraatjes.

'Hé, hallo Theo,' zei knappe Jenny, Theo's favoriete griffiemedewerkster van de rechtbank.

'Hallo, Jenny,' zei hij glimlachend. Hij liep het kleine vertrek door, verdween in een soort werkhok en stapte aan de andere kant weer naar buiten op een overloop die naar een andere geheime trap leidde. In vroegere decennia werd deze trap gebruikt om veroordeelde misdadigers van de gevangenis naar de grote rechtszaal te brengen om de woede van de rechters tegemoet te treden, maar nu werd hij nog maar zelden gebruikt. Het oude gerechtsgebouw was een doolhof van smalle gangen en trappen, en Theo kende ze allemaal.

Via een zijdeur naast de jurybankjes liep hij de rechtszaal binnen. De ruimte gonsde van het zenuwachtige geroezemoes van het publiek dat op het punt stond een spektakel te gaan meemaken. Er liepen geüniformeerde bewakers rond, ze praatten met

elkaar en zagen er gewichtig uit. Bij de hoofdingang stonden nog veel mensen die naar binnen probeerden te komen. Aan de linkerkant van de rechtszaal, op de derde rij achter de tafel van de verdediging, zag Theo een bekend gezicht.

Het was zijn oom Ike, die een stoel vrijhield voor zijn favoriete (en enige) neef. Theo wurmde zich tussen de rij mensen door en perste zich op het kleine lege plekje naast Ike.

2

Ike Boone was vroeger advocaat geweest. Hij had zelfs bij hetzelfde advocatenkantoor gewerkt als Theo's ouders. De drie Boones hadden moeizaam samengewerkt tot Ike in conflict kwam met het recht en zichzelf een probleem op de hals haalde, een groot probleem zelfs. Zo groot dat Ike uit de advocatuur werd gezet, waardoor hij niet langer als advocaat mocht werken. Nu werkte hij als accountant en belastingadviseur voor verschillende kleine bedrijven in Strattenburg. Hij had maar weinig familieleden en was eigenlijk een ongelukkige, oude man. Hij beschouwde zichzelf graag als een eenzellig mens, een buitenbeentje, een rebel. Hij kleepte zich als een hippie en droeg zijn lange, grijze haar in een paardenstaart. Vandaag droeg hij zijn gebruikelijke outfit: oude sandalen zonder sokken, een verschoten spijkerbroek en een rood T-shirt onder een geruit sportjasje met gerafelde manchetten.

'Dankjewel, Ike,' fluisterde Theo toen hij ging zitten.

Ike glimlachte en zei niets. Hij zat rechts van Theo. Links van Theo zat een aantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd die Theo nooit eerder had gezien. Hij keek om zich heen en zag verschillende advocaten tussen het publiek. Zijn ouders beweerden dat ze het veel te druk hadden om als toeschouwer bij deze rechtszaak aanwezig te zijn, maar Theo wist dat ze hem op de voet volgden. Zijn moeder was een bijzonder goed bekendstaande echtscheidingsadvocate die heel veel cliënten had; zijn vader zat in vastgoedtransacties en kwam nooit in een rechtszaal. Theo wilde later een fantastische strafpleiter worden, die zich verre hield van echtscheidingen of vastgoed. Of misschien een geweldige rechter,

zoals zijn vriend Henry Gantry. Hij wist het nog niet, maar daar had hij nog tijd genoeg voor. Hij was pas dertien.

De jurybankjes waren leeg en omdat Theo al zoveel processen had bijgewoond, wist hij dat de juryleden pas naar de rechtszaal werden gebracht als alle andere aanwezigen zaten. Boven de stoel van de rechter hing een grote vierkante klok en precies om één minuut voor negen kwamen de aanklagers met hun gebruikelijke, gewichtige air via een zijdeur de rechtszaal binnen. Ze stonden onder leiding van Jack Hogan, een oudgediende die al jaren jacht maakte op de criminelen in Strattenburg. Tijdens het eerste proces, vier maanden geleden, was Theo erg onder de indruk geweest van meneer Hogans optreden en na afloop had hij zich wekenlang afgevraagd of hij misschien aanklager wilde worden, de man tot wie de hele stad zich zou wenden als er een gruwelijke misdaad was gepleegd. Meneer Hogan had verschillende jongere aanklagers en onderzoekers bij zich. Ze vormden een behoorlijk groot team.

Aan de andere kant van het gangpad stond de tafel van de verdediging, maar daar zat nog niemand. Er was nog geen enkel lid van het advocatenteam van Pete Duffy aanwezig. Vlak daarachter, op de eerste rij, zag Theo Omar Cheepe en zijn hulpje Paco, twee schurken die vaak door de verdediging werden ingehuurd om dingen te onderzoeken en problemen te veroorzaken. Terwijl de klok de seconden wegtikte en het publiek was gaan zitten, was het vreemd – dat vond Theo tenminste – dat de advocaten van de verdediging nog niet aanwezig waren, want rechter Gantry wilde altijd precies op tijd beginnen. Toen er om stipt negen uur niets gebeurde, keken de toeschouwers naar de klok: vijf over negen, tien over negen. Eindelijk, om kwart over negen, kwam het team van de verdediging de rechtszaal binnen en ging zitten. Dat werd aangevoerd door Clifford Nance, een bekende strafpleiter die nu bleek zag en een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht had. Hij leunde naar achteren en zei iets tegen Omar Cheepe en Paco. Het was wel duidelijk dat er iets aan de hand was.

Pete Duffy was nergens te zien, hoewel hij naast Clifford Nance

achter de tafel van de verdediging hoorde te zitten.

Opeens verlieten Omar Cheepe en Paco de rechtszaal.

Om twintig over negen stond een gerechtsdienaar op en riep: 'Iedereen opstaan voor het Hof.' Terwijl Theo opstond, zag hij dat rechter Henry Gantry vanachter zijn stoel de rechtszaal binnenkwam, terwijl zijn zwarte toga achter hem aan wapperde. Nu riep de gerechtsdienaar: 'Hooft, hooft. De strafrechtbank van het tiende district is nu in zitting, met de edelachtbare Henry Gantry als rechter. Laten allen die zaken hebben naar voren komen. God zegene dit hof.'

'Gaaf u zitten,' zei de rechter en het publiek, dat nog bezig was op te staan, liet zich weer zakken.

Rechter Gantry keek naar Clifford Nance en haalde diep adem. Iedereen volgde zijn blik. Meneer Nance leek nu zelfs nog bleker. Ten slotte vroeg rechter Gantry: 'Meneer Nance, waar is de verdachte, Peter Duffy?'

Clifford Nance stond langzaam op. Hij schraapte zijn keel en toen hij eindelijk antwoord gaf, klonk zijn welluidende stem schor en verslagen. 'Edelachtbare, dat weet ik niet. Meneer Duffy zou vanochtend om zeven uur naar mijn kantoor komen voor een voorbespreking voor het proces, maar hij is niet komen opdagen. Hij heeft mij of mijn personeel niet gebeld en ook geen fax of sms gestuurd. We hebben hem een paar keer gebeld, maar hij neemt niet op. We zijn naar zijn huis gegaan, maar er is niemand thuis. We zijn op dit moment naar hem op zoek, maar het ziet er naar uit dat hij is verdwenen.'

Theo luisterde ongelovig naar Nance, net als alle andere aanwezigen. Een van de hulpsheriffs stond op en vroeg: 'Edelachtbare, mag ik?'

'Gaaf uw gang,' zei rechter Gantry.

'Dit horen we nu voor het eerst. Als we eerder op de hoogte waren gebracht, hadden we een zoekactie op touw kunnen zetten.'

'Nou, begin daar nu dan maar mee,' zei rechter Gantry kwaad. Hij was zichtbaar van slag door de afwezigheid van Pete Duffy. Hij tikte met zijn hamer en zei: 'We schorsen de zitting een uur.'

Zeg tegen de juryleden dat ze het zich maar gemakkelijk moeten maken.’ Daarna verdween rechter Gantry door de deur achter zijn stoel.

Even bleven de toeschouwers ongelovig zitten, alsof ze dachten dat als ze maar bleven wachten Pete Duffy elk moment binnen kon komen. Daarna begonnen ze te fluisteren en zacht met elkaar te praten, vervolgens stonden verschillende mensen op en begonnen rond te lopen. Niemand ging natuurlijk weg, want niemand wilde het risico nemen zijn zitplaats kwijt te raken. Pete Duffy zou vast al heel gauw komen, zich verontschuldigen omdat hij te laat was door een lekke band of zo en dan zou de zitting doorgaan.

Tien minuten verstreken. Theo zag dat de aanklagers en advocaten langzaam naar het midden van de rechtszaal liepen en zacht met elkaar begonnen te praten. Jack Hogan en Clifford Nance stonden bij elkaar alsof ze aantekeningen met elkaar vergeleken, allebei met een ernstige blik op hun gezicht.

‘Wat denk jij, Ike?’ vroeg Theo zacht.

‘Zo te zien is hij ertussenuit geknepen.’

‘Wat betekent dat?’

‘Van alles. Duffy heeft met onroerend goed zijn borg gedekt, als garantie dat hij voor de rechter zou verschijnen; die gebouwen zullen in beslag worden genomen, dus die is hij kwijt. Maar als hij er inderdaad tussenuit is geknepen, dan zal hij zich niet al te veel zorgen maken over zijn bezittingen hier, omdat hij de rest van zijn leven op de vlucht zal zijn. Hij blijft een voortvluchtige, tot ze hem vinden.’

‘Zullen ze hem vinden?’

‘Meestal wel. Zijn gezicht zal overal te zien zijn, op internet, op de Gezocht-posters die in elk postkantoor en elk politiebureau in het land hangen. Het zal moeilijk zijn om niet gepakt te worden. Toch zijn er wel een paar beroemde voorbeelden van voortvluchtigen die nooit zijn gepakt. Meestal hebben die het land verlaten en zijn naar Zuid-Amerika of zo vertrokken. Dit verbaast me. Ik had niet gedacht dat Pete Duffy het lef zou hebben om ervandoor te gaan.’

‘Het lef?’

‘Natuurlijk. Denk je eens in, Theo. Die vent heeft zijn vrouw vermoord en had de mazzel dat zijn eerste proces nietig werd verklaard. Hij wist dat dit geen tweede keer zou gebeuren, dus keek hij tegen een levenslange gevangenisstraf aan. Ik zou liever het risico nemen en ervandoor gaan. Hij heeft vast ergens wat geld verstopt, nieuwe papieren geregeld, een nieuwe naam aangenomen, misschien heeft hij iemand die hem helpt. Duffy kennende heeft hij waarschijnlijk een jonge vrouw bij zijn plannetje betrokken. Slimme zet, als je het mij vraagt.’

Ike deed het klinken alsof het een groot avontuur was, maar Theo was daar nog niet zo zeker van. Toen het bijna tien uur was, keek hij naar de lege stoel waar de verdachte hoorde te zitten. Hij kon niet geloven dat Pete Duffy de stad had verlaten en voor altijd als vluchteling door het leven zou gaan.

Omar Cheepe en Paco kwamen terug en overlegden met Clifford Nance. Te zien aan de manier waarop ze hun hoofd schudden, dringend fluisterden en elkaar met een harde blik aankeken, was wel duidelijk dat de situatie niet was verbeterd. Pete Duffy was nergens te vinden.

Een gerechtsdienaar haalde de aanklagers en de advocaten op en bracht hen naar rechter Gantry’s kamer voor overleg. Verschillende hulpsheriffs stonden vlak bij de jurybankjes grapjes te maken. Het lawaai werd luider toen de toeschouwers rusteloos en gefrustreerd raakten.

‘Ik begin me een beetje te vervelen, Theo,’ zei Ike. Een paar mensen hadden de rechtszaal al verlaten.

‘Ik blijf nog even,’ zei Theo. Zijn enige andere optie was teruggaan naar school, zonder informatie, en de lessen gaan volgen. Op het absentieformulier van de directrice stond dat Theo tot één uur mocht wegblijven en hij had geen zin om eerder terug te gaan, of het proces nu doorging of niet.

‘Kom je vanmiddag nog langs?’ vroeg Ike. Het was maandag en de familierituelen van de familie Boone schreven voor dat Theo elke maandagmiddag even langskwam op het kantoor van Ike.

‘Tuurlijk,’ zei Theo.

Ike glimlachte en zei: ‘Tot straks dan.’

Nadat Ike vertrokken was, woog Theo de voors en tegens van de situatie af. Hij was teleurgesteld omdat de belangrijkste strafzaak in de recente geschiedenis van Strattenburg duidelijk op de lange baan was geschoven en hij nu niet de kans zou krijgen om te zien hoe Jack Hogan en Clifford Nance elkaar als twee gladiatoren zouden bestrijden. Maar hij was ook opgelucht dat Bobby Escobar niet zou worden gedwongen om te getuigen en met een beschuldigende vinger naar Pete Duffy te wijzen. Het was voor een groot deel aan Theo te danken dat Bobby tijdens de eerste rechtszaak onder de aandacht van rechter Gantry was gekomen en Theo wist dat Duffy’s advocaten en zijn bende, vooral Omar Cheepe en Paco, Bobby in de gaten hielden. Theo had die aandacht liever niet op zich gevestigd.

Terwijl de klok doortikte en het publiek wachtte, besloot Theo dat de plotselinge verdwijning van Pete Duffy een goede zaak was, in elk geval voor hem. Hij was, heel egoïstisch natuurlijk, opgelucht.

Twee mannen die achter Theo zaten, hadden onenigheid. Met gedempte stemmen hadden ze het over het feit dat Duffy op borgtocht was vrijgelaten. De eerste man zei: ‘Ik durf te wedden dat Gantry hier nog problemen mee krijgt. Als hij Duffy niet op borgtocht had vrijgelaten, zou de man in afwachting van zijn proces in de gevangenis hebben gezeten, net als ieder ander die van moord wordt beschuldigd. Niemand krijgt borg in een moordzaak. Gantry heeft dat alleen toegestaan omdat Duffy geld heeft.’

De tweede man zei: ‘Dat betwijfel ik. Waarom zou je een verdachte niet op borgtocht vrijlaten? Hij is toch onschuldig tot zijn schuld is bewezen? Waarom zou je iemand opsluiten voordat hij is veroordeeld? Voor moord of voor iets anders? Je kunt iemand toch niet bestraffen alleen omdat hij geld heeft. Duffy’s borg was één miljoen dollar. Die borg heeft hij zeker gesteld met wat onroerend goed en daar heb ik niemand over horen klagen. Tot nu toe niet, in elk geval.’

Theo had de neiging het met de tweede man eens te zijn. De eerste man zei: 'Tot nu toe? Daar gaat het natuurlijk om. Door zijn borg zou zijn verschijning in de rechtszaal juist gegarandeerd moeten zijn. En nu is hij er niet. Ongeoorloofd afwezig, ervantussen, de benen genomen. Die zien we nooit meer terug, alleen maar omdat Gantry hem op borgtocht heeft vrijgelaten.'

'Ze vinden hem wel.'

'Wedden van niet? Hij zit waarschijnlijk nu al in Mexico City en laat zijn gezicht onherkenbaar maken door een plastisch chirurg die rijk wordt door het veranderen van de ogen en de neus van drugsbaronnen. Ik durf te wedden dat ze Pete Duffy nooit zullen vinden.'

'Wedden dat hij binnen dertig dagen terug is, in de gevangenis? Om twintig dollar?'

'Afgesproken, twintig dollar.'

Er was weer enige activiteit en de gerechtsdienaren waren weer alert. De aanklagers en advocaten kwamen uit de kamer van rechter Gantry en namen hun plaatsen weer in. De toeschouwers liepen snel naar hun plaats en zwegen. 'Blijft u zitten,' brulde een gerechtsdienaar. Rechter Gantry nam weer plaats. Hij tikte hard met zijn hamer en zei: 'Orde! Breng de jury alstublieft naar binnen.'

Het was elf uur. De juryleden kwamen de rechtszaal binnen en namen plaats op de jurybankjes. Toen ze allemaal zaten, keek rechter Gantry met een strenge blik naar Clifford Nance en vroeg: 'Meneer Nance, waar is de verdachte?'

Nance stond langzaam op en antwoordde: 'Edelachtbare, dat weet ik niet. Sinds gisteravond halfelf hebben we geen contact meer gehad met meneer Duffy.'

Rechter Gantry keek naar Jack Hogan en zei: 'Meneer Hogan.'

'Edelachtbare, we hebben geen andere keus dan een verzoek indienen om dit proces nietig te verklaren.'

'En ik heb geen andere keus dan uw verzoek in te willigen.' Daarna zei rechter Gantry tegen de jury: 'Dames en heren, de verdachte, meneer Peter Duffy, is niet aanwezig. Hij is op borgtocht

vrijgelaten in afwachting van deze rechtszaak, en nou ja, kennelijk verdwenen. De politie is een zoekactie begonnen en de FBI is op de hoogte gebracht. Zonder een verdachte kunnen we op dit moment niet doorgaan met dit proces. Ik bied u mijn verontschuldigingen aan voor dit ongemak en wil u nogmaals bedanken voor uw bereidheid mee te werken. U kunt gaan.'

Een van de juryleden stak langzaam haar hand op en vroeg: 'Maar edelachtbare, als ze hem vanmiddag of morgen vinden, wat gebeurt er dan?'

Het leek rechter Gantry te verbazen dat een jurylid een vraag stelde. 'Tja, dat hangt ervan af hoe hij wordt gevonden. Stel dat ze hem bij een grens vinden terwijl hij probeert het land te verlaten, dan wordt hij hier naartoe gebracht en zal hij ook daarvoor in staat van beschuldiging worden gesteld. Dat zou zeker invloed hebben op deze zaak, zodat hij recht heeft op uitstel. Maar laten we aannemen dat hij ergens in de buurt wordt gevonden en een geldig excuus heeft waarom hij vanochtend niet is verschenen. In dat geval zou ik zijn borg intrekken, hem naar de gevangenis sturen en de rechtszaak zo snel mogelijk opnieuw op de rol zetten.'

Hier nam zowel het jurylid als Theo genoegen mee.

'De zitting is geschorst,' zei rechter Gantry en hij tikte weer met zijn hamer.

Theo bleef zitten en vertrok pas toen een gerechtsdienaar het licht uitdeed. Hij moest wel terug naar school, stapte op zijn fiets en reed grofweg die kant uit. Twee straten verderop kwam er een zwarte Jeep Cherokee naast hem rijden. Het passagiersraampje ging naar beneden en Paco stak zijn donkere gezicht naar buiten. Hij glimlachte, maar zei niets.

Theo remde en zij reden door. Waarom zouden ze hem volgen?

Hij was geschrokken en besloot snel een steeg in te duiken en door een achtertuin te rijden. Hij keek net halfslachtig achterom toen een grote man hem de weg versperde en het stuur van zijn fiets vastpakte. 'Hé knaap!' gromde hij, nu oog in oog met Theo.

Het was Buck Baloney, stomend van woede en klaar om de strijd aan te gaan.

‘Je blijft uit mijn achtertuin, begrepen?’ gromde hij, nog steeds met zijn handen om Theo’s stuur.

‘Oké, oké, sorry,’ zei Theo die bang was dat hij klappen zou krijgen.

‘Hoe heet je?’ siste Buck.

‘Theodore Boone. Laat mijn fiets los!’

Buck was gekleed in een slecht passend, goedkoop uniform met de woorden ALL-PRO SECURITY op de mouwen gestikt. En er hing een zwaar pistool aan zijn riem.

‘Je rijdt niet meer door mijn tuin, begrepen?’

‘Ja, begrepen,’ zei Theo.

Buck liet zijn stuur los en Theo racete weg zonder dat er op hem geschoten werd.

Opeens had hij heel veel zin om terug te gaan naar school, en naar zijn veilige klaslokaal.